

μάλιστα ὅταν ὑπηρετοῦν ἐν τῷ ὑπουργείῳ τῆς Δικαιοσύνης, ἐξαιτουμένη τὴν συνδρομὴν μου ὑπὲρ φιλανθρωπικῶν πράξεων, πρὸ πάντων ὑπὲρ τῶν καταδίκων, οὓς ἐλυπεῖτο, καὶ ὧν ἠγωνίζετο νὰ ἐλαφρύνῃ τὴν θέσιν.

Μοὶ σώζονται ἀκόμη ὀλίγοι ἐπιστολαὶ τῆς ἀγαθῆς, ἀλλὰ καὶ ἐξόχου δεσποίνης, ἅς ὡς θησαυρὸν πολύτιμον διαφυλάττω.

Ἐν Κιάτῳ (Κορινθίας) κατὰ μῆνα Ἰούλιον 1916

A. N. ΠΕΤΣΑΛΗΣ

ΤΑ ΕΡΗΜΟΚΛΗΣΙΑ

Ἐῖνε στὰ ἐρημοκλήσια, ποῦ γκρεμίζουνε,
θλιμμένες Παναγιές, χλωμές εἰκόνας,
καὶ μοναχὰ ἀγαποῦνε τ' ἀγριολούλουδα:
κρινάκια, κυκλαμιές, σπάρτα, ἀνεμῶνες.

Θυματηράκια ἀγροτικά κ' ἐφήμερα,
ὡς που ἡ θερμὴ εὐλάβεια τὰ μαράνη,
τὴν ἀνθινὴ τους τὴν ψυχὴ σκοοπίζουνε,
ψυχομαχῶντας, 'ς αἴλλο λιβάρι.

Τὰ δάκρυα του, ὅποιος πάει μ' ἀγριολούλουδα,
στὸ πρῶτο ἄγγιγμά του, ἀνοίγει ἡ πόρτα,
ποῦ ὀλόγυρα ἢ φωληές τὴν ἐπλουμίσανε,
τῆς λησιμονιᾶς τὴν κέντησαν τὰ χόρτα.

Ἀνοίγει ἡ πόρτα ἔτσι, ποῦ συνείθισε
νὰ τὴν ἀνοίγῃ μόνον ὁ ἀγέρας,
σάμπως νὰ τὴν ἀνοίγῃ ἡ Παναγιὰ
μὲ τὴν ἀνησυχία γλυκειᾶς μητέρας.

Χαροκαμένης γρηᾶς, ποῦ τὴ λησιμόνησαν
στὸ ἔρμο φτωχικό της, καὶ προσμένει
κάποιους, νὰρθοῦνε πέρα ἀπὸ μιὰ θάλασσα
αἰώνια, σκοτεινὴ, φουρτουνιασμένη . . .